

na náhradu škody jen tehdy, bylo-li pravoplatným rozsudkem trestního soudu zjištěno, že zaměstnavatel nebo jeho zmocněnec přivodil úraz úmyslně nebo z nedbalosti uvedené v druhém odstavci § 81 (zanedbání ochranných opatření); v druhém odstavci § 82 jest nad to ještě výslovně řečeno, že v jiných případech, než v § 82 uvedených zaměstnavatel pokud se týče majitel podniku není pojištěnému dělníku nebo jeho příslušníkům za příčinou úrazu povinen ku žádné náhradě škody. Není tedy v zákoně odůvodněn nárok žalobní, opřený o to, že žalovaný jakožto pravý zaměstnavatel Rudolfa P-a osobně nebo svými zmocněnci opomenul učiniti, po případě dodatečně učinil nesprávné oznámení o zaměstnání a o úrazu Rudolfa P-a, ježto tato činnost žalovaného, i kdyby byla zjištěna tak, jak žalující strana tvrdí, nemohla přivoditi ztrátu nároků žalobců na úrazové důchody.

Čís. 6407.

Muž, jenž uznal otcovství k nemanželskému dítěti, nemůže, odvolává své uznání, domáhati se na poručenském soudě, by bylo uděleno poručníku dítěte svolení k žalobě proti jinému muži o uznání otcovství a placení výživného, aniž jest oprávněn stěžovati si do rozhodnutí soudu, jímž byl zamítnut návrh nemanželské matky v onom směru.

(Rozh. ze dne 27. října 1926, R I 940/26.)

Ervín K. uznal prohlášením před dožádaným poručenským soudem otcovství k nemanželskému dítěti ve shodě s udáním matky dítěte o osobě nemanželského otce. Po tomto uznání změnila matka své udání o osobě otce a označila za pravého otce Jindřicha N-a a stěžovatel před soudem poručenským své původní uznání obmezil v ten rozum, že prý uznal otcovství jen pro ten případ, bude-li N. na dítě platiti výživné. S o u d p r v n í s t o l i c e zamítl návrh matky dítěte, jímž žádala na poručenském soudě, by určil, kdo má platiti výživné, a proti tomuto usnesení, jež bylo Ervínu K-ovi doručeno, podal tento stížnost, v níž navrhl, by usnesení to bylo změněno v tom směru, že poručníku má býti uděleno zmocnění k podání žaloby a vedení sporu proti N-ovi na uznání otcovství a placení výživného, kteréžto stížnosti však r e k u r s n í s o u d úspěch odepřel a usnesení prvního soudu potvrdil. Dovolací rekurs Ervina K-a do tohoto usnesení N e j v y š š í s o u d odmítl.

D ů v o d y:

Jest především zaujati stanovisko k tomu, zda jest Ervín K. k podání stížnosti vůbec oprávněn a zda mu zejména přísluší a příslušelo, by se na poručenském soudě domáhal toho, by bylo poručníku dítěte uděleno zmocnění k podání žaloby proti Jindřichu N-ovi. Oprávnění toto jest stěžovateli vůbec odepřiti. Matka dítěte byla ovšem oprávněna žádati na soudě poručenském, by tento zařídil, čeho třeba, by se dítěti od jeho zploditele dostalo výživného. Nepříslušelo však Ervínu K-ovi, který nyní

odvolává své uznání otcovství, by se u poručenského soudu domáhal, by poručníku uděleno bylo svolení k podání žaloby shora naznačené. Dle Šu 9 nesp. říz. může si do opatření soudu ve věcech nesporných stěžovati, kdo se opatřením tím cítí stíženým, což arcit' předpokládá, by osobě oné z toho opatření nesporného soudu vzešla aneb aspoň hrozila majetková újma, nebo jiná újma na jeho zákonem chráněném právu. Tohoto předpokladu u Ervína K-a nebylo. Byl by zajisté oprávněn ke stížnosti, kdyby na základě jeho uznání otcovství bylo proti němu postupováno, t. j., kdyby mu bylo uloženo placení výživného eventuelně i proti jiným opatřením poručenského soudu, jimiž by se ve svých právech cítil v jiném směru zkrácen. O to však u stěžovatele nejde. Stěžovatel usiluje o to, by přes jeho uznání otcovství byla na otcovství žalována jiná osoba, ježto má za to, že tato osoba jest pravým otcem nemanželského dítěte a že by měla platiti výživné. Stěžovatel nebrání se tedy proti nějaké újmě, která mu nastala, nebo hrozila, nýbrž chce docílit toho, by touto cestou byly od něho odvráceny důsledky jeho uznání otcovství a bylo postupováno proti osobě jiné. Mínil-li, že jeho uznání otcovství není právně účinné a že z něho nelze proti němu činiti důsledky na výživu dítěte, ježto je učinil s výhradou, jest na něm, by se vhodným způsobem proti tomu bránil již nyní nebo později, až bude proti němu na základě tohoto uznání postupováno, nežádáním způsobem však ho neopravňuje, by se na poručenském soudě domáhal, by o otcovství a placení výživného byla žalována jiná osoba. Pro tento nedostatek oprávnění k stížnosti bylo tedy stížnost odmítnouti, aniž bylo třeba se obíratí věcí samou.

Čís. 6408.

Pražská obecní plynárna jest jen firmou podniku, pod kterou Hlavní město Praha vystupuje v obchodním životě při provozování tohoto podniku, a může býti pod ní žalováno.

Plynárna ručí za škodu ze vznícení plynu, unikajícího z vadné plynové roury, nezachovala-li se podle předpisů plynového regulativu (min. nař. ze dne 18. července 1906, čís. 176 ř. zák.).

(Rozh. ze dne 27. října 1926, Rv I 115/26.)

Plyn, ucházející z prasklé roury na pražské ulici, se vzňal a popálil žalobkyni. Žalobní nárok na náhradu škody proti Pražské obecní plynárně uznal procesní soud první stolice důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Vzhledem k ustanovení §§ 494 a 513 c. ř. s. jest především vypořádati se s otázkou, zda Pražská obecní plynárna mohla býti žalována, ač není hromadnou osobou, nýbrž jen podnikem, patřícím Hlavnímu